Ч. 109 Второк 17 (29) мая 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Проґрама подорожи

Найдостойнійшого Архикнязя Кароля Людвика до Галичини в червни 1894 на отворенє загальної Вистави краєвої у Львові.

Найд. Архикнязь Кароль Людвик приїде до Львова дня 4 червня 1894 о годині 3 пополудни. На двірци будуть Єго витати Є. Е. п. Намістник, Є. Е. Маршалок краєвий з членами Виділу краєвого, комендант корпусу з ґенераліциєю, президент міста з радою міскою, шляхна, духовеньство,, члени комітету вистаВого і начальники властий. Маршалок краєвий і президент міста повитають Найд. Архикнязя короткими промовами.

Найд. Архикнязь замешкає в палаті Намістника, де буде і на обіді о год. 7 вечером.

Ві второк дня 5 червня 1894 о год. 11 перед полуднем торжественне отворенє Вистави. Попереду приїде на площу Вистави президент міста, а потім Найд. Архикнязь.

О год. 4 полудни буде у Найд. Архикнязя принятє в такім порядку: Духовеньство. Маршалок краєвий з Виділом краєвим і представителями шляхти. Корпус офіцирский. Члени комітету виставового. Президент міста Львова з радою міскою. Шефи департаментів ц. к. Намістництва, кр. Ради шкільної, Ради санітарної, директори поліциї, почт і телеґрафів і руху зелізниць державних, начальники дирекциї дібр державних. Начальники висшого Суду краєвого, Суду краєвого карного і старший прокуратор державний. Начальники краєвої Дирекциї і прокураториї скарбу. Ректор Університету з академичним сенатом, Ректор школи політехнічної, Дирекциї: шкіл середних, ветеринариї, семинариї учительских і школи промислової. Президенти комнат адвокатів і нотарів. Комната торговельна і промислова, гал. Товариство господарске. Начальники церкви евангелицкої і громади жидівскої.

О год. 7 двірский обід.

Межи г. 9 а $9^1/_2$ вечерок у кн. Маршалка краєвого і осьвітленє міста.

В середу дня 6 червня 1894 о г. 11 перед полуднем поїде Н. Архикнязь на виставу.

О г. 7 двірский обід.

Межи год. 9 а $9^1/_2$ вечерок у кн. Адама Сапіги.

В четвер 7 червня с. р. о г. 11 перед полуднем звидить Архикнязь дальше виставу.

О год. 1 в полудне снїданє у Найд. Архикнязя Леопольда Сальватора.

По полудни звидить Н. Арх. Кароль Людвик музей ім. Дідушицких і Високий Замок.

О год 7 двірский обід. Сли буде погода, звидить виставу краєву.

В пятницю 8 червня с. р. Найд. Архикнязь від'їде зі Львова до Відня о год. 3. пополудни. На двірци будуть Найд. Архикнязя пращати власти цивільні войскові і репрезентациї.

Дальші вісти з Сербії.

Положенє в Сербії доси не змінило ся, всюди в краю панує спокій, але мимо того заграниця не може успокоїти ся і розбирає питанє, що може дальше настати, коли справа сербска піде дальше тим самим ходом, яким розпочала ся. Майже вся міродайна праса заграничня годить ся в тім, що справа сербска поки що не грозить европейскому мирови, що всі держави, не виключаючи Росиї, рішили ся не мішатись до внутрішних справ сербских, однакож то може лиш доти тревати, доки династия в Сербії не буде загрожена. Але щоби то не настало, не може Сербія ніяк лишити ся при ново заведеній конституциї з 1869 р., позаяк она єсть вже перестаріла і рішучо реакцийна, обмежаюча дуже свободу народу; она може дуже добре послужити до зломаня сили радикалів, але на довший час держава не може при ній остати ся. Дальша судьба Сербії, а з нею і ситуация політична в Европі будуть зависіти від того, як теперішне правительство і верховодячі в Сербії люди зуміють повести діло дальше.

Як вже звістно, доказують радикали, що они зовсім не вели аґітациї против теперішного короля і не думали покликати на сербский престол кн. Петра Караджорджевича; се єсть лиш чисто видумкою аґентів провокацийних, головно же арештованого промисловця Цебипача. Подібно доказують і в політичних кругах петербургских. В кругах тих дуже сумні-

34)

ГУСАКОВСКИЙ.

ПОВІСТЬ

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

(Дальше.)

XI.

І так воліче ся се дурне житє Гусаковского, мов великий тягар, тягнений по нерівній дорозі. Такі гори часу складають ся на один день, а кілько то, кілько днів треба переживати — і по що?

В бюрі єму ще сяк-так. Єго великі книги занимають від біди години, величезні колюмни чисел тягнуть до себе і забирають єго увагу, але коли та чверта година прийде.... Розпука бере ся чоловіка....

Буває Гусаковский у Бальских раз на тиждень в неділю по полудни. Візита єго треває докладно одну годину.... Так собі постановив і держить ся того.... Солодкі то хвилї, хоч який небезпечний сей солод, що криє в собі страшну струю.... Ба! в тім і вся штука, щоби по него не сягнути.... Тому й обходить ся з тим солодом досьвідчений Гусаковский обережно.... Мало єго, а таки, коли-б не стебло.... Від понеділка вже Гусаковский думає про будучу неділю.... Днї тижня минають для него лиш на то, щоби єго приводити щораз близше, щораз близше до тої неділї. Аж ось і прийшла — така принадна, запашна....

З якою роскошию витає Гусаковский так добре знану єму улицю, при котрій живуть Бальскі, якими очима дивить ся він на сей дім, дивний, незвичайний дім, зовсім неподібний до инших.... І по тім слідує та година, призначена від так давна, ожидана так нетерпеливо, година, що стрілою втікає, а в ній не сповняють ся ті неясні, невисказані надії, які Гусаковский носив цілий тиждень в души, — і він остає ся сумним, пригнобленим — без охоти до житя....

Підчас тих своїх візит Гусаковский балакає найбільше з мамою Бальскою.... З Зосею мало.... Замітив у ній велику зміну. Якийсь смуток захмарив єї личко ясне, смуток гіркий, що нераз болїсним усьміхом викривлює єї устонька і підсуває їй слова глуму, іронії, знеохоти. Що стало ся тій дорогій дитинцї? Ще ніколи не була такою.... якуж журбу може мати та істота, сотворена для сонця, весни, цьвітів і щастя?

Гусаковский занепокоїв ся.

Спитати єї саму не має відваги. Спитав маму. Мама Бальска потерла чоло рукою, а на єї лици знати було якийсь материньский клопіт.

— Ох! чи-ж я знаю, мій пане Гусаковский?

Она сама то замітила.... Хотіла випитати Зосю, але дівчина відповіла коротко:

— Не питайте мене, мамо, о нїчо....

Гусаковский тим дуже зворушений. Мама Бальска підсуває єму проект. Нехай він спитає ся у неї.... Зося має до него таке велике довіре, може єму скаже....

Може й скаже... Гусаковский рішає ся спитати єї.

І робить се зараз при першій нагоді, робить очивидно, як чоловік, що має богато досьвіду, — помалу, осторожно, мимоходом....

Але очивидно се довіре, на яке мама Бальска покладала свою надію, вже минуло ся.... Зося тілько рукою махнула і сказала:

— Ех!

Ех! — і нїчо більше. А то „ех“ (він певний того) не могло в жаден спосіб значити що инше, лише: „Не мала би-м кому розповідати свою журбу, та тобі....“

Був се великий удар для Гусаковского. Того дня вертав він до себе, несказано розжалоблений, збунтований в души на несправедливість Зосї:

— І чим я заслужив собі на то?

На се питанє не міг найти жадної відповіди. Несправедливість била в очи.... Але він зносив єї з покорою, як мученик.

Все-ж таки ті терпіня були ще справдішною роскошию в порівнаню з тими, яких зазнав одного дня, на віки памятного....

Була то неділя, одна з тих, на котрі дуже нетерпеливо ждав Гусаковский. Сїре осїнне небо милосердилось очивидно над ним і пристроїло ту неділю в такі золоті блески, в такий лискучий, тремтячий повною радостию воздух....

Але Гусаковскому трудно було якось догодити.

— День такий гарний, — снувалось єму

вають ся, щоби Караджорджевичі думали вертати до Сербії, а знатоки сербских відносин доказують навіть, що Караджорджевичі не мають в Сербії ніяких прихильників. Арсеній Караджорджевич ніколи Сербії не видів, а Петро есть зятем кн. Чорногорского, і яко такий до Сербії неможливий. Один росийский дипльомат сказав, що відновлене пановання Караджорджевичів мало би як для них самих так і для їх партиї як найсумнійші наслідки, бо їх противники, а тими есть майже цілий сербский нарід — виступили би против них відпорно.

Мимо того не перестають надходити з Білграду вісти о дальших арештованях заговірників та о викритю нових доказів заговору. Так доносять тепер, що в Білграді викрито фабрику патронів, в котрій радикали лагодили острі набої. Дальше доносять, що арештований Цебинач поробив дальші зізнаня, в наслідок котрих кружок скомпромітованих людий значно розширив ся. З білградских радикалів найбільше скомпромітовані Тавшанович і Становевич. Іх держать замкнених в кріпости і нїхто не мае до них приступу лиш судия слїдчий Васа Симич. До переслуханя спроваджуе їх сам судия слїдчий в замкненім возї, а відтак відвозить їх так само до кріпости. Коли слїдство скінчить ся і які прибере розміри, годї ще сказати, але по всій імовірности буде то величезний процес о заговір радикалів против династиї. Міродайні полїтики з радикального табору доказують, що їх партия не думала нїколи порушувати династичної справи, а держала ся лиш виключно своеї демократичної свободолюбної програми. Коли-ж декого скомпромітували зізнаня Цебинача, то могло то стати ся лиш виключно в наслїдок якоїсь легкодушности.

Про арештованих проводирів радикальної партиї, архідиякона Михайла Дюрича і Ранка Таісича доносять з Білграду що слїдуе: Правительство рішило ся було аж тогди арештувати обох сих проводирів, коли мало вже повні докази того, що они брали участь в заговорі против династиї. Архідиякон Дюрич був вже раз засуджений на кару смерти за участь в ворохобни з 1883 р.; але тогди удало ся ему утечу через Босну і Герцеґовину до Чорногори, де він увійшов в близші зносини з кн. Петром Караджорджевичем, котрий давав ему відтак запомогу. Одержавши амнестию вернув він назад до Сербії і тут вибрано его послом до скупштини. Его уважано завсїгди за найревнїйшого аґента Караджорджевичів. Послїдна его подорож за границю мала також стояти в звязи з аґітациею в користь Караджорджевичів. — Ранко Таісич виступав отверто против законів і законних властий, а в послїдних часах, як кажуть, орґанїзував він збройну ватагу, котра мала становити осередок збройної сили, що мала виступити против короля і его прихильників. Він проповідав навіть отверто ворохобню против короля і правительства, особливо в окрузї Драґачево.

Перегляд полїтичний.

Зачувати, що Рада державна збере ся по еі відроченю на нову сесию аж в половинї жовтня або з початком падолиста. — Постійна комісия для реформи процесу цивільного мае радити аж до 18 червня, а відтак відрочить ся аж до половини серпня.

Руский клюб старае ся о один мандат до комісиї для реформи процесу цивільного, для реформи прасової і до делеґаций.

Вісти о викритю заговору в Росиї потверджають ся. Після сих вістий хотїли заговірники розпочати акцию ще на великодні сьвята, але поліция арештувала тогди якогось Андреева, сина ґенерала а з найдених у него паперів дізнала ся о заговорі та о пляні замаху на царя підчас осінних маневрів на зелїзници Вітебск-Орель. Арештовано богато Росиян, між ними інжиніра Кошела, близького свояка Побідоносцева, у котрого знайдено пляни підмінованя головної кватири, в котрій мав перебувати цар підчас маневрів. Тепер звертае поліция дуже пильну увагу на фіньску границю, бо туди мають росийскі революционїсти перевозити динаміт до Росиї.

Новинки.

Львів дня 28 мая.

— **Іменованя і перенесеня.** Віктор Ем. Шварц іменований асистентом почтовим в Тернополи. Асистент почтовий Северин Лев Левіцкий перенесений з Тернополя до Бродів. Авскультантами судовими іменовані: Осип Ґай і Антін Старкевич.

— **Стипендию** з фондациї Якова Кульчицкого в сумі 180 зр. одержав ученик семинариї учит. з Самбора Дионїзий Кульчицкий.

— **На бідних учеників** рускої ґімназиї у Львові зложили урядники дирекциї кракіского товариства обезпечень 39 зр. 20 кр.

— **Крайна темнота.** Пилип Бородій з Ярославич мав вправдї невелике господарство, та всеж таки міг з него жити. Мав шість морґів орного поля, огород, будинки і знаряди господарскі, конї, корови і все, що потрібно в такім малім господарстві. Чоловік не був такий молодий, щоби ему до Америки вибирати ся на нове господарство; мав уже 50 літ і був жонатий. Було то в р. 1891, коли наші люди вибирали ся до Бразилії, думаючи, що там лежаний хлїб. Проворний, мудрий чоловік дав би собі вкінци і там раду тай доробив би ся чого, але наш темний селянин, що дасть ся леда дурневи обдурити, міг там вибирати ся хиба на певну загибіль... Чи то на приклад розумно, що Бородій за пів дармо продав свое господарство і без пашпорту хотїв їхати до Бразилії? Будинки й ґрунт були варті звиш 11 соток, а він продав то всьо за нецїлих пять соток зр. і вибрав ся до Бразилії. Було їх девять таких, що їм рідна земля остогидна. Ледви виїхали, зяраз їх увязнила поліция, бо не мали пашпортів. І так Бородій вернув назад до Ярославич, там жив якийсь час в комірнім, потім кипив собі хатину з малим городом за 500 зр. і почав бідувати. А мав таке гарне господарство! Який він був нерозумний, коли якомусь обманцеви дав 14 зр. за вишукане пашпорту, котрого розуміе ся, не побачив нїколи. Доказ то яка у нас ще тьма кромішна.

— **Тучі і гради.** З Угорщини доносять, що там в послїдних днях були великі тучі з градами і хмароломами. У Великім Бечкереку падав оногди град величини голубячого яйця, а в Кошицях спав так густий град, що засипав всї улицї в містї і треба аж було его згортати, щоби можна перейти по улицях. В полях і садах наробив сей град великої шкоди. В Міскольчу був знов хмаролом з градом і так само наробив великої шкоди. З Реки (Фіюми) доносять, що там від двох днїв лютить ся страшна буря; на переміну віе раз бора (студений вітер з півночи), то знов шірокко (горячий

неясно в голові — а менї так сумно, так недобре....

Однак у тім блеску осінного дня і він троха випогодив ся. З веселійшою міною, з лекшим серцем вступив на сходи, сильнїйше, сердечнїйше поцїлував маму Бальску в руку....

Зосї нема в сальонику, але з другої комнати чути еі голос веселий — так сьміе ся!... Чути і якийсь другий голос — мужеский.

— Хто се? — питае мами Бальскої.

Мама Бальска прибирае таемну міну і відповідае весело:

— Хтось....

По хвили котара над дверми рушае ся, розсувае ся: Гусаковский бачить образ.... який образ?... Зося, як завсїгди гарненька, мов мрія, з усьміхом на рожевих устах, з ясними проміннями в синїх очах.... білою ручкою підносить котару, що спирае ся на еі рамени і на кучерях еі ясного волося.... А коло неї стоїть молодий, гарний, поставний хлопець, від котрого аж дише молодостию і красою, з правильними чертами, зарумяненою легко церою, з вусиками, що тільки починають сипати ся над гарно викроеними губами....

Мама Бальска представляе Гусаковскому гарного хлопця:

— Наш своя́к, Влодко.

Своя́к простягае руку.... Зося каже:

— Ми вже собі так балакаемо, як би знали ся від дитини....

Гусаковский не чуе нїчого, не розуміе нїчого.... Не може видобути з себе анї одного слова, а коли по хвили приходить до памяти по зазнанім вражіню, вибухае в нїм нараз такий якийсь страшний огонь ненависти до молодого своя́ка, що мусить майже сили ужити, щоби не кинутись ему до горла....

Часу потрібно, щоби Гусаковский зрозумів, що то своя́к.

— Своя́к?

Еге! тїтечний брат Яся....

Мама Бальска поясняе се навіть близше Гусаковскому, а тимчасом своя́к розмавляе недалеко з Зосею.

Влодко скінчив шість кляс і був при господарстві практикантом, але его не тягне до рільної господарки тай не дае се так скоро хлїба.

Гусаковский не зрозумів з того нїчого. Глянув на Зосю, що тому хлопцеви дивила ся так сьміло в очи і сьміяла ся голосно.... Губи починали ему скакати; мусїв губи закусити.... О! то з ним не була така відважна, для него не мала усьміхів, — лише скривила ся і зґірдно сказала: ех!...

Тимчасом мама Бальска оповідае дальше свої цінні подробиці з житя своя́ка і кінчить їх апострофою:

— Ну, а тепер маю до вас просьбу.

Гусаковского се будить.

— До мене?

Так, до него.... Іде ту о троха протекциї для своя́ка. По то й приїхав Влодко до Варшави, щоби дістати яку посаду....

— Що? що? — питае Гусаковский і ледви гамуе свое обурене.

Але запанував над собою сяк-так.

Отже той молодий чоловік глядае посади? Чи він сказив ся?

Лише на провінциї можна ще дістати посаду.... Хтож приїздже до Варшави по посаду?

— Може би ви его троха попротеґували? — каже мама Бальска.

Гусаковский гамуе свій гнїв. О! то на нїчо не придасть ся, — каже — на нїчо, абсолютно на нїчо, аб-со-лют-но. Всюди за богато людий.... переповнене, аж страх.... Нехай молодець вертае на провінцию....

Легкий смуток являе ся на лици мами Бальскої....

— Гм! може з часом найде ся яка посада....

Гусаковский здвигае іронїчно плечима. Шкода часу на то.... На одну посаду жде безліч кандидатів.... Нїчого ту не дослужить ся, нїчого.... На провінциї міг би ще щось....

Анї пів години не може ту нинї висидіти. Все в нїм колотить ся.... Встае і прощае ся....

— Ви вже відходите? — каже Зося.

Трохи не крикнув гнївно, що не хоче нїкому стояти на заваді.

На улиці охолов зі свого першого гнїву. І зараз почув в души суворий біль, котрий его давив тягаром таким, що нї двигнути.

— Так се той! о, певно! то він! — думав собі.

Він забере Зосю.... В очах стояв ему своя́к, що дихав молодостию і фантазиею.... І як они виглядають разом! яка дібрана пара! Мусїв то признати....

Своя́к.... тай що з того? Буде так само, як з Фльорцею, зовсїм так само.... Не сходив ему з памяти образ, який недавно побачив, обнятий котарою, мов рамою.... а коли на хвилинку померк, щоби дати місце иншому образови, в котрім Зося дивила ся сьміло в очи своя́кови і усьміхала ся до него. — Помалу пізнають ся лучше, покохають ся і поберуть ся....

— А я?

Що з ним стане ся? Перший раз завдав собі таке питане. І перший раз формально сказав собі то, що віддавна носив в души, яко радість найбільшу і яко муку найтяжшу, а іменно, що кохае Зосю любовю такою, якої не переможе ніяка сила, хиба лиш одна една, смерть.

вітер з полудня). Після вістий із західних сторін треба сподівати ся найблизші дни дощів, холоду і неспокійного воздуха. У насї де барометр трохи в гору, але стация метеорольоґічна заповідає так само дощ хоч лиш хвилевий.

— **Електричне сьвітло підчас тучі.** Про цікавий вплив тучі на електричне сьвітло доносять із Ст. Ґаллен в Швайцариї. Дня 25 с. м. настала була коло Ст. Ґаллен вечером о 7 год. велика туча з громами. В селї Ґоссав коло Ст. Ґаллен сьвітили ся вже тогди жаріючі лямпи електричні. В наслідок того, що воздух був дуже сильно переповнений електричностию, погасли в готели „під тиґрисом“ всї лямпи, але ріночасно почали всї дроти проводові сьвітити ся і пускати з себе електричні іскри. Ще цікавійше явище показало в готели „під волом;“ там почала сьвітити ся земля та пускати з себе іскри в тім місци де була закопана плита, відводяча в землю з дротів ток електричний. Ба, незадовго почав сьвітити ся цїлий будинок, як коли-б его хто осьвітив сьвітлом а з дротів, що доводять електрику до будинку, почали виходити досить великі блискавки. Були хвилї в котрих здавало ся, що цїлий ґотель горить. Дано зараз знати сторожи пожарній і та прибігла на місце, але помочи еї не було потреба, бо скінчило ся лиш на осьвітленю готелю. Однакож при сїм з'явищи не відбуло ся і без нещастя: один чоловік діткнув ся під ту пору в готели дрота проводового і упав неживий на місци; електрика его убила.

— **Пес виратував дїти від смерти.** О великій прихильности пса для чоловіка та о его розумі не треба чей говорити, бо то загально звістно, але годить ся записати слїдуючий новий доказ того. Не далеко Королевця в Прусах вийшло двоє дїтий з псом над море. Дїти бавили ся там і упали в воду, та були би певно пожили смерти, коли-б не пес. В тій хвили коли дїти попадали у воду, скочив і пес за ними; витягнув насамперед одну дитину з води на беріг, а відтак скочив ще раз та витягнув і другу. Дїти перепуджені і дрожачі від студени не важили ся рушитись з місця і почали плакати, а пес став тогди бігати і гавкати так голосно, що аж звернув тим увагу людий, котрі пішли за ним, знайшли бідні дїти та занесли їх до дому. Той сам пес виратував вже раз був з води одного хлопця, що ловив рибу; він скочив за хлопцем і держав его верх води доти, доки аж люди не підплили човном і не витягнули хлопця.

— **Дороцїнну памятку** по турецкім пророцї Магометї одержав недавно кедив від Шейха ель Кассабі з Танти. Та невидана памятка — то волос з бороди пророка, переховуваний в дорогоцїнній рурцї, висаджуваній камінцями. Кедив врадував ся незмірно тим волоском і казав его виставити в Танта в мошеї Ахмеді, куди приходить богато прочан в серпни.

— **Страшне землетрясенє** навістило Венецуелю. Дописуватель Herald-у в Каракас так описує сю пригоду: Міста Меріда, Лягуніляс, Чіґваран і Санжуан зовсїм зруйновані страшним землетрясенем дня 28 цьвітня с. р. о г. 11 в ночи. Богато инших місцевостий спустошених. Землетрясенє тягло ся на захід аж до Колюмбії. Годї певно знати, кілько людий згинуло, але кажуть, що яких 10.000 осіб попрощало ся зі сьвітом. Найбільше з тих зруйнованих міст було Меріда, положене 330 миль на захід від столицї державы Венецуеля Каракас на право від ріки Хама. Оно мало 12.000 мешканців. В 1812 р. Меріда було найбільше місто в Венецуели, але землетрясенє збурило его тодї до ґрунту. А сего року знов оно щезло, бо годї-ж містом називати купу румовища. Се землетрясенє в Венецуели було таке сильне, як тому кілька лїт в Японії, де також кілька тисяч людий згинуло. А тому близько десять лїт підчас землетрясеня близько Яви море затопило вульканїчний остров Кракатоа, де згинуло 10.000 людий.

Господарство промисл і торговля

Львів 26 мая: пшениця 6·52 до 7·25 жито 5·25 до 5·75; ячмінь броварний 6·00 до 6·25; ячмінь пашний 4·75 до 5·30; овес 5.75 до 6·40; ріпак 11·— до 12·—; горох 6·— до 8·50; вика 7·00 до 8·00; насїнє льнянне —·— до —·—; сїмя —·— до ——; біб —·— до —·—; бобик 5·— до 5·60; гречка 7·— до 7·50; конюшина червона 70·— до 85·—; біла 95·— до 105·—; шведска 65·— до 80·—; кмен —·— до —·—; аниж —·— до —·—; кукурудза стара 5·75 до 6·—; нова 4·90 до 5·—; хміль —·— до —·—; спіритус —·— до —·—

— **У Львові** виходять ті лїтературні часописи і вістники: **Зоря**, ілюстроване письмо лїтературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок**, ілюстроване письмо для науки і забави руских дїтий і молодежи; 36 аркушів друку, 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда**, місячник полїтики, науки і письменства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово**, вістник лїтератури, історії і фолькльору; 60 аркушів друку 5 зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

Нові книжки! Кобзар Т. Шевченка, критичне виданє в гарній оправі з пересилкою 5 зр. **Записки** тов. ім. Шевченка, 4 томи по 1 зр. — **В. Чайченка:** Твори прозаїчні ч. I. 80 кр. ч. II. 60 кр. ч. III. 80 кр.; Під хмарним небом, поезиї ч. I. 1 зр., З народного поля, поезиї ч. II. 60 кр. — **Сибір** О. Кенана ч. I. II. 1·20 зр. — **Пролісок**, збірник поезий Павла Граба ч. I. 20 кр.— **Словар** рос.-укр. ч. I. Уманця і Спілки, 2·50 зр.— Твори ч. I. Трохима **Зїньківского** 1 зр. — Лесї Українки і М. Стависького: Книга пісень **Гайного** 80 кр.; Л. Українка: **На крилах пісень**, поезиї 60 кр. — Ол. Колеси „про Юрия **Федьковича**“ 20 кр. — **Пани і люди**, повість Левенка 80 кр. Єго-ж „**Солдатский розрух**“ 10 кр. Історичну бібліотеку і всї вичислені книжки можна купити в книгарни тов. ім. Шевченка у Львов при ул. Академічній ч. 8.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 28 мая. Вчара рано приїхав тут кн. Альфред Саско-Кобурґский. На двірци, де була уставлена почетна компанія, повитали его Є. Вел. Цїсар і всї перебуваючі у Відни Архікнязї.

Рим 28 мая. В палатї послів поставив пос. Імбріяні інтерпеляцию до президента міністрів Кріспіого, чи правительство думає предприняти яку акцию в справі забезпеченя народного права романьским народам в Австро-Угорщинї (Імбріяні мав тут на думцї процес против Румунів в Клявзенбурзї.) Кріспі відповів на то, що не може дати нїякої відповіди. по сїм заявив президент Палати, що Імбріяні не може вже дальше в сїй справі промавляти.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11 11	7·31	—
Підволичиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7 46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц-державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) удїляє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

Чув ся так тяжко нещасливим, що, здавалось єму, камінє, по котрім ступав, повинно би плакати над его недолею.

— А я?

І що він тепер зробить, — він, найбіднїйший з усїх бідаків на тій землї? Чи отсе вже прийшла на него хвиля, коли повинен поважно подумати над тим, як раз на завсїгди, певно зробити собі спокій....

Цїлу ніч пролежав безсонно в розпуцї...!

Сїрий ранок принїс єму на осолоду троха сумнївів.... Може той своляк ще не є „тим“? Може ті свати, що Гусаковский вже справив і закінчив весїлєм, не зложать ся так легко?... Може Зося догляне неодну лиху сторону душі того гарного хлопця, коли близше пізнає его? Чи таке не може бути? Може.... може....

Ту слабу потїху приняв Гусаковский холодно.

— Як не той, то инший....

Давна річ! Він, чоловік такий досьвідчений, аж тепер зрозумів, що скорше, чи пізнїйше, як не той, то сей забере єму Зосю і він стратить еї, стратить на віки....

Однак коли щезла єму з думки стать гарного своляка, простягаючого лакомі руки по сей брилянт найдорожший, Гусаковский прийшов до рівноваги о стілько, що кинув ся роздратований на ліжко і заснув.

На другий день спокійнїйший, бо втомлений, зачав собі пригадувати сей виразний напад скаженого гнїву на вид молодого хлопця.

— То була заздрість.

Нїчо иншого, лише нїкчемна заздрість, що вибухла з мимовільного порівнаня его краси до поганого вигляду Гусаковского. А вже був гордий на то, що знав собі цїну, знав, яке має право до щастя — по тих науках, в котрих раз переміг его Ясьо, другий раз Розпшицкий. Заглянув у зеркало.

Чого не дав би він, щоби бути гарним, або хоч пристойним!

— Поганий! — говорив до того Гусаковского, що на него дивив ся з зеркала очима понурими і з утомленим лицем. — Постава дурна і нїкчемна!...

Ой, так! належать ся єму ті епітети. Дурнем, проклятим дурнем був з тим своїм досьвідом, що мав оборонити его раз на завсїгди від любовних непододжень, а коли отсе, не знати як, потягли его в пропасть, то досьвід анї писнув. І нїкчемним, так єсть, нїкчемним був, коли так розлютив ся на чоловіка, котрого перший раз бачив, котрий єму не зробив нїчого злого, котрий може має як найкраcші прикмети і є чоловіком розумним, чесним, гідним поважаня....

Се так нещасте запанувало над Гусаковским, а оно пан найгірший, бо псує серце і все, що в чоловіцї є доброго, заміняє в гаде.

— Але ти не станеш нїкчемним — говорив Гусаковский, покріплений рефлексиєю, до свого образа в зеркалї, до своєї поганої голови з чолом занадто високим і занадто вузким, до своїх очий, що мають справдї якийсь немилий, відпихаючий вираз, до свого носа, котрому так далеко було до всякої клясичної лїнії.

— Вільно тобі бути нещасливим, але нїкчемним не будеш нїколи, о! нїколи!

Того самого дня пішов Гусаковский зложити візиту Бальским.

Своляка не застав.

— Шкода, що нема его — сказав.

І попросив маму Бальску, щоби прислала єму Влодка до дому. Потребує з ним поговорити, пересьвідчити ся, що вміє.

— Може дасть ся що для него зробити....

(Дальше буде.)

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.